

CHRONOS

Pozoruji včely, jak zacházejí s každou jednou vteřinou. Ten výjev, na první pohled skrytý, kdy ji rozsekají čtyři sta čtyřiceti kmity a takto pohodí před nohy Času.

Čas přejde jejich gesto, neurazí se. Stejně uhynou.

Už sedlá hřebce noci. Už tříme hvězdné opratě, už bere ty včely s vědomím moci své, rychlostí, jež nad všechny závratě.

- - -

A snad se neurazí ani čtenář, když napíšu, že vibrace medu, který rozpouští v čaji, má k zázrakům daleko,

není pikniku života, při kterém nás příroda pustí za oponu, a neexistuje geometrický vzorec deky, jenž by vyzradil zítřejší dravost vrásek,

snad jen, budete-li se na ní milovat, zpomalí se, možná zastaví proud nedaleké řeky a cosi nalétne do hlav a odrazí se, nic ale v trávě nenajdete.

O to rychleji padne tma.